

## ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ

- Δημοσίευση: Thanasouli4809

Ξυπνάς το πρωί στις 7 και 30 (αν είσαι τυχερός και δεν πας σε σχολείο που βρίσκεται 8000 χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι σου) . Τρως πρωινό, πλένεσαι, ντύνεσαι κουτσά στραβά και βγαίνεις έξω. Μετά από λίγη ώρα περπατήματος, φτάνεις στο σχολείο, προσευχή και ... ΜΠΟΥΜ ! Μάθημα !

Για ένα ατελείωτο εφτάωρο βολοδέρνεις από την Γενική στην Κατεύθυνση, από την Άλγεβρα στο Άγνωστο, από την Φυσική στην Έκθεση, από την Γυμναστική στην Αντιγόνη ... και τότε το μάθημα τελειώνει, «τρέχεις» σπίτι σου, τρως, αράζεις λίγο και μετά... νέος γύρος! Φροντιστήρια, ιδιαίτερα, διάβασμα μέχρι να έρθει το βράδυ και να κοιμηθείς, και μετά ξανά και ξανά όλα αυτά συμβαίνουν μέχρι να έρθουν τα αναθεματισμένα τα Χριστούγεννα, το Πάσχα, το καλοκαίρι. Είναι 1000% σίγουρο πως τουλάχιστον 5 φορές μέσα σε μια καθημερινή μέρα (αν είναι Δευτέρα πολλαπλασίασε επί 123456789 στην 11η) θα ευχηθείς να τελειώσει το ρημάδι το σχολείο, να περάσεις στην σχολή σου και να αρχίσεις να «ζεις τη ζωή σου». Και είναι φυσιολογικό, εντελώς. Άκου κι αυτό όμως :

Μια συνηθισμένη μέρα, γύρω στην 3η με 4η ώρα, έριξα μια ματιά στην τάξη. Παρατήρησα αυτά τα παιδιά, τα περισσότερα από τα οποία τα ξέρω από τον παιδικό σταθμό και την 1η Δημοτικού. Είδα τους Was (οι ψαγμένοι θα καταλάβουν) να κάνουν τις γνωστές πλάκες και τα αστεία τους, είδα 3-4 παιδιά να διαβάζουν άλλο μάθημα , άλλους 2 να «κοιμούνται», μερικούς άλλους να μιλάνε, άλλους να προσέχουν... μια τάξη γεμάτη ενέργεια, ζωή. Μία ομάδα παιδιών που μόλις είχα συνειδητοποιήσει πως ήταν η 2η οικογένεια μου. Σκέφτηκα πως σε ένα χρόνο θα δώσουμε εξετάσεις, θα περάσουμε σε διαφορετικές σχολές ... θα χαθούμε. Αυτά τα παιδιά, σε αυτήν την τάξη, υπό αυτές τις συνθήκες... ποτέ ξανά. Αν το καλοσκεφτείς, είναι άξιο μελαγχολίας. Συνειδητοποίησα πως δεν θα μου λείψουν τα μαθήματα και το άγχος, αλλά τα άτομα, οι πλάκες, οι Τσικνοπέμπτες και οι μεταμφιέσεις μας, οι εκδρομές, η πρωινή προσευχή, η θεατρική ομάδα και οι παραστάσεις μας. Πως αυτή η ρουτίνα, με τα ωραία και τα (βασανιστικά) άσχημα της δεν θα κρατήσει για πάντα. Βαριά και πρωτότυπη φιλοσοφία, το ξέρω, αλλά ήταν μια συνειδητοποίηση! Ας φροντίσουμε λοιπόν όλοι μας να περάσουμε όσο καλά μπορούμε αυτό τον 1 χρόνο και κάτι μέσα στην τάξη, παρέα με τους «homies» συμμαθητές μας, όσο ακόμα μπορούμε, πριν ο τροχός της ζωής μας εκτοξεύσει μακριά. Γιατί, όσο και να μην το πιστεύουμε, θα μας λείψει η φάση.

Πάμε στοίχημα;